

GALVENAIS JAUTĀJUMS: MĪLESTĪBA VAI SAVTĪBA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 19:41–44, Mt. 23:37, 38; Ebr. 11:35–38; Atkl. 2:10; Ap. d. 2:44–47, Jņ. 13:35.

ATMIŅAS PANTS:

“Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!” (Jes. 41:10)

Pieņemsim, ka tu esi gans, kas gana savas kazas uz Eļļas kalna nogāzes ar skatu uz Jeruzalemes pilsētu. Tu dzirdi balsis. Tu nekvējoties atpazīsti Jēzus balsi. Tu esi pārsteigts par to, ko Viņš saka. Viņa mācekļiem to bija grūti saprast. Rietošajai saulei apmirdzot templi ar zelta kupolu un atspīdot no tā krāšņajām, sniegbaltajām marmora sienām, Jēzus skaidri norāda:

“Patiesi Es jums saku: šeit akmens uz akmens nepaliks, kas netiks nopostīts.” (Mt. 24:2) Mācekļi ir neizpratnē un tu arī. Ko Jēzus gribēja pateikt ar šiem vārdiem? Kā tie attiecas uz pasaules galu, par ko jautāja Jēzus mācekļi?

Tu ar aizrautīgu uzmanību klausies, kā Jēzus meistarīgi apvieno notikumus, kas novedīs pie Jeruzalemes iznīcināšanas, ar tiem, kas notiek tieši pirms Viņa atgriešanās. Jeruzalemes iznīcināšanas laikā mēs redzam sātana stratēģijas, lai maldinātu un iznīcinātu Dieva tautu beigu laikā. Jēzus norādījumi Mateja evaņģēlija 24. nodaļā skaidri iezīmē pēdējo dienu notikumus Jeruzalemes krišanas kontekstā.

Mēs pētīsim sātana divējādās stratēģijas, lai maldinātu un iznīcinātu Dieva tautu. To, ko ļaunajam neizdodas paveikt ar vajāšanām, viņš cer panākt ar kompromisu. Dievu nekas nepārsteidz, un pat visgrūtākajos laikos Viņš pasargā Savu tautu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, kuras pamatā ir “Lielās cīņas” 1., 2. nodaļa, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. aprīlī.

Sirdī salauzts Glābējs

Kad Jēzus sēdēja uz Eļļas kalna ar skatu uz Jeruzalemes pilsētu, Viņa sirds bija salauzta. Jāņa evaņģēlijā teikts: “Viņš nāca pie savējiem, bet tie Viņu neuzņēma.” (Jņ. 1:11) Jēzus darīja visu iespējamo, lai glābtu Savus ļaudis no gaidāmās viņu mīļotās pilsētas iznīcināšanas.

Jēzus mīlestība uz Viņa ļaudīm plūda no bezgalīgas mīlestības sirds. Viņš vairākkārt mīlestībā acināja nožēlot grēkus un pieņemt Viņa žēlsirdīgo acinājumu.

Izlasī Lk. 19:41–44, Mt. 23:37, 38 un Jņ. 5:40. Ko šie panti stāsta par Jēzus attieksmi pret Saviem ļaudīm un viņu reakciju uz mīlošo žēlastības acinājumu? Kādu Dieva rakstura atklāsmi jūs redzat? _____

Dieva mīlošā rakstura gaismā ir grūti saprast tādu notikumu kā Jeruzalemes iznīcināšana. Vēsture atklāj, ka desmitiem tūkstošu gāja bojā, kad romiešu ģenerāļa Tita armija uzbruka pilsētai. Jeruzaleme tika nopostīta. Vīrieši, sievietes un bērni tika nokauti. Kur bija Dievs, kad Viņa tauta tik ļoti cieta? Atbilde ir skaidra, bet to nav viegli pilnībā aptvert. Viņa sirds bija salauzta. Viņa acis bija asaru pilnas. Gadsimtiem ilgi Viņš bija rūpējies par Saviem ļaudīm. Saceloties pret Viņa mīlošo laipnību, viņi zaudēja dievišķo aizsardzību. Dievs ne vienmēr iejaucas, lai ierobežotu savas tautas izvēļu iznākumu. Viņš ļauj attīstīties sacelšanās dabiskajām sekām. Dievs neizraisīja nevainīgu bērnu nogalināšanu Jeruzalemes izpostīšanas laikā; nevainīgo traģiskā nāve bija sātana, nevis Dieva, rīcības sekas.

Sātans priecājas par kariem, jo tie pamodina cilvēka sirds jaunākās kaislības. Gadsimtu gaitā viņa mērķis ir bijis maldināt, iznīcināt un pēc tam vainot Dievu savās jaunajās darbībās.

Izlasī Mt. 24:15–20. Kādu norādījumu Jēzus deva Saviem ļaudīm, lai glābtu tos no Jeruzalemes gaidāmās iznīcināšanas? _____

Ir labi atcerēties, ka lielākā daļa kristiešu, kas dzīvoja Jeruzalemē 70. gadā, bija ebreju izcelsmes. Mīlošais Dievs vēlējās izglābt pēc iespējas vairāk savu ļaužu. Tāpēc Viņš deva norādījumu, ka, tuvojoties romiešu karaspēkam, ir jābēg no pilsētas.

Pārdomājiet šādu apgalvojumu: mēs nevērtējam Dieva raksturu pēc notikumiem, ko redzam sev apkārt. Drīzāk mēs filtrējam visus notikumus, ko redzam, caur Viņa mīlošā rakstura prizmu, kā tas ir atklāts Bībelē. Kāpēc šis ir tik labs padoms?

Kristieši pasargāti Viņa aizgādībā

Notikumos, kas noveda pie Jeruzalemes iznīcināšanas, skaidri atklājas Dieva žēlastība, aizgādība un zināšana uz priekšu. Cestijs Galls un romiešu armija ielenca pilsētu. Brīdī, kad viņu uzbrukums šķita nenovēršams, ar negaidītu manevru viņi atkāpās. Ebreju armija viņus vajāja un izcīnīja lielu uzvaru.

Romiešiem bēgot un ebrejiem vajājot, kristieši Jeruzalemē aizbēga uz Pellu Perejā, aiz Jordānas upes. “Gaidošajiem kristiešiem apsolītā zīme bija acīm redzama, un tagad visi, kas vien vēlējās, varēja paklausīt Pestītāja brīdinājumam. Apstākļi tika kārtoti tā, ka ne jūdi, ne romieši neaizkavēja kristiešu bēgšanu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 30. lpp.)

Izlasi Ps. 46:1 un Jes. 41:10. Ko šie panti mums liecina par Dieva gādīgajām rūpēm? _

Dievs ir augstākais valdnieks un pārvalda notikumus uz zemes, lai īstenotu savus dievišķos nodomus. Lai gan reizēm Dievs maina Savus sākotnējos plānus, pamatojoties uz mūsu cilvēciskajām izvēlēm, Viņa galīgais plāns attiecībā uz šo planētu tiks izpildīts. Būs brīži, kad Dieva tauta piedzīvos grūtības, vajāšanas, ieslodzījumu un pat nāvi Kristus dēļ. Bet pat visgrūtākajos laikos, kad sātana uzbrukumi ir visnežēlīgākie, Dievs uztur un sargā Savu draudzi.

Izlasi Ebr. 11:35–38 un Atkl. 2:10. Kādu realitāti šie teksti atklāj par mūsu cīņu ar ļaunuma spēkiem? Kā šīs Rakstu vietas saskan ar izpratni par Dieva aizsardzību iepriekšējā jautājumā? Vai ir pretruna idejā par Dieva aizsardzību un to, ka Dievs ļauj dažiem piedzīvot sāpīgas ciešanas un pat mocekļa nāvi Kristus dēļ? _____

“Veltīgi sātans pūlējās ar varmācību iznīcināt Kristus draudzi. Lielā cīņā, kurā Jēzus mācekļi atdeva dzīvību, neizbeidzās, šiem uzticīgajiem karognesējiem kļūstot savā postenī. Zaudējumi sniedza uzvaru. Dieva strādniekus nonāvēja, bet Viņa darbs pastāvīgi gāja uz priekšu.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 41. lpp.)

Ko mums vajadzētu nozīmēt tam, ka Bībeles rakstītāji, kas noteikti pazina sāpes un ciešanas, tomēr varēja atkal un atkal rakstīt par Dieva mīlestības realitāti? Kā mēs varam piedzīvot šo pašu mīlestību? _____

Uzticība, piedzīvojot vajāšanas

Pirmajos kristietības gadsimtos kristīgā baznīca strauji auga, neskatoties uz ieslodzījumiem, spīdzināšanām un vajāšanām. Uzticīgie kristieši, pilnībā nodevušies Kristum, piepildīti ar Svēto Garu, sludināja Viņa Vārdu ar spēku. Dzīves mainījās, un desmitiem tūkstoši atgriezās.

Izlasi Ap. d. 2:41; Ap. d. 4:4, 31; Ap. d. 5:42; un Ap. d. 8:1–8. Ko šie panti mums māca par izaicinājumiem, kādus piedzīvoja Jaunās Derības draudze, un arī to, kāpēc tā tik strauji auga? _____

Mācekļi piedzīvoja draudus (Ap. d. 4:17), ieslodzījumu (Ap. d. 5:17, 18), vajāšanas (Ap. d. 8:1) un pat nāvi (Ap. d. 7:59, Ap. d. 12:2), tomēr Svētā Gara spēkā drosmīgi sludināja augšāmcelto Kristu, un draudžu skaits auga visā Jūdejā, Galilejā un Samarijā (Ap. d. 9:31).

Elles bastioni tika satricināti. Sātana važas tika salauztas. Pagānu māņticība sabruka augšāmceltā Kristus spēka priekšā. Evaņģēlijs triumfēja, piedzīvojot nepārvaramas grūtības. Mācekļi vairs nelūdza augšistabā. Bailes izklīda kā zūdoša ēna.

Tā vietā ticība pildīja mācekļu sirdis. Viens skatiens uz augšāmcelto Kungu mainīja viņu dzīvi. Jēzus piešķīra viņu dzīvei jaunu jēgu. Kungs viņiem bija devis ne tikai Lielo uzdevumu (Mk. 16:15), bet arī lielu solījumu: “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Ap. d. 1:8)

Evaņģēlijs iekļuva visattālākajos zemes nostūros (Kol. 1:23). Lai gan Jānis, pēdējais no mācekļiem, nomira 1. gs. beigās, citi pacēla patiesības lāpu un sludināja dzīvo Kristu. Plīnijs Jaunākais, Romas provinces Bitīnijas gubernators mūsdienu Turcijas ziemeļu krastā, ap 110. gadu rakstīja imperatoram Trajānam. Plīnija paziņojums ir nozīmīgs, jo tas notika gandrīz astoņdesmit gadus pēc krustā sišanas. Plīnijs aprakstīja oficiālās tiesas prāvas, kuras viņš veica, lai atrastu un nogalinātu kristiešus. Viņš norādīja: “Daudzi visu vecumu, šķiru un abu dzimumu cilvēki tiek pakļauti briesmām ar apsūdzību palīdzību, un tas turpināsies. Šī [kristietības] māņticība ir izplatījusies ne tikai pilsētās, bet arī ciemos un lauku rajonos.” (Henrijs Betensons “Documents of the Christian Church” (New York: Oxford University Press, 2011), 4. lpp.)

Neraugoties uz jaunākajiem velna uzbrukumiem, kristiešu draudze strauji auga.

Ko mēs varam mācīties no agrīnās draudzes, kas varētu palīdzēt mums, gala laika draudzei? _____

Rūpējoties par kopienu

Agriņā kristiešu draudze auga ne tikai tāpēc, ka tās locekļi sludināja evaņģēliju, bet arī tāpēc, ka dzīvoja saskaņā ar evaņģēliju. Ticīgie bija paraugs Kristus kalpošanai, kurš “staigāja pa visu Galileju, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju un dziedinādams visas slimības un sērgas tautā” (Mt. 4:23). Jēzus dziļi rūpējās par cilvēkiem, un tāpat darīja arī Jaunās Derības draudze. Tieši šī nesavtīgā mīlestība un apņemšanās rūpēties par cilvēku vajadzībām kopā ar labo evaņģēlija vēsti Svētā Gara spēkā atstāja tik lielu iespaidu uz pasauli kristīgās baznīcas pirmajos gadsimtos.

Izlasi Ap. d. 2:44–47, Ap. d. 3:6–9 un Ap. d. 6:1–7. Lai gan apstākļi atšķiras, kādus autentiskas kristietības principus mēs uzzinām no šiem pantiem?

Šie Jaunās Derības ticīgie sekoja Kristus paraugam, ko, kā teica Pēteris, Dievs bija “ar Svēto Garu un spēku svaidījis .., kas gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu” (Ap. d. 10:38). Kristus draudze bija Viņa miesa virs zemes un šajos pirmajos gadsimtos pauda Kristus pašuzpurīgo mīlestību un rūpes par sāpināto, salauzto cilvēci. Šie ticīgie bija dzīvi Kristus līdzjūtības piemēri.

Lielajā cīņā, kas plosās Visumā, velns vēlas sabojāt Dieva tēlu cilvēcē. Evaņģēlija mērķis ir šo tēlu atjaunot. Atjaunošana ietver fizisko, mentālo, emocionālo un garīgo dziedināšanu.

Jņ. 10:10 Jēzus atklāj Savu plānu katram no mums.

“Zaglis nenāk kā vien zagt, nogalināt un iznīcināt. Es esmu nācis, lai viņiem būtu dzīvība un lai viņiem tā būtu pārpilnībā” (NKJV). Viņš ilgojas, lai mēs būtu fiziski veseli, mentāli modri, emocionāli stabili un garīgi veseli.

Īpaši patiesi tas ir Viņa apsolītās atgriešanās kontekstā. Šī pasaule piedzīvo milzīgu krīzi. Paša Jēzus pravietojumi Mateja evaņģēlija 24. un Lūkas 21. nodaļā vēsta par katastrofāliem apstākļiem zemes virsū pirms Viņa atgriešanās. Kad Kristus pieskaras mums ar Savu dziedinošo žēlastību, mēs ilgojamies ar Kristus pieskārienu pieskarties citiem, lai tie kļūtu veseli. Jēzus sūta mūs uz sagruvušu pasauli kā Kristus vēstnešus, lai mēs ar Savu mīlestību pieskartos citiem. Jaunās Derības kristietību raksturoja ticīgo mīlestība citam uz citu un savām kopienām.

Pārrunājiet: kāda loma ir draudzei, sadarbojoties ar Kristu, lai pierādītu, ka sātana apsūdzības ir nepareizas?

Mīlestības novēlējums

Izlasi Jņ. 13:35 un 1. Jņ. 4:21. Ko šīs Rakstu vietas atklāj par sātana izaicinājumu pret Dieva valdību lielajā cīņā? Ko tie mums atklāj par patiesas kristietības būtību? _____

Pirmajos gadsimtos mīlestība bija kristīgo kopienu norma. Tertuliāns apgalvoja: “Galvenokārt tik cēlas mīlestības darbi ir tie, ko daudzi uzskata par mūsu kvalitātes zīmi. Redziet, viņi saka, cik ļoti viņi mīl viens otru.” (Sk. “Tertullian’s Apology 39” vietnē www.logoslibrary.org/tertullian/apology/39.html.)

Viena no lielākajām Dieva mīlestības atklāsmēm tika parādīta, kad 160. gadā un 265. gadā plosījās divas postošas pandēmijas. Kristieši izcēlās, kalpojot slimajiem un mirstošajiem. Sērgas nogalināja desmitiem tūkstošu un atstāja tukšus veselus ciematus un pilsētas. Kristiešu nesavtīgā uzpurēšanās, gādīgā un mīlestības pilnā kalpošana atstāja milzīgu iespaidu uz iedzīvotājiem. Šo divu epidēmiju laikā un vēlāk tūkstošiem un simtiem tūkstošu, pat miljoniem cilvēku Romas impērijā sāka ticēt Jēzum. Mīlestība, rūpes un organizēta, nesavtīga slimo un mirstošo aprūpe lika apbrīnot šos ticīgos un Kristu, ko viņi pārstāvēja.

Rodnija Stārka “Kristietības uzplaukums” (“The Rise of Christianity”) ir mūsdienīgs vēsturisks stāstījums, kas attēlo šos notikumus jaunā gaismā. Tajā viņš apraksta, kā otrās epidēmijas laikā (260. g.) visa kristiešu kopiena, ko joprojām lielā mērā pārstāvēja jūdu izcelsmes ticīgie, kļuva par īstu aprūpētāju armiju, nodrošinot ciešanās esošās kopienas pamatvajadzības. Otrās epidēmijas kulminācijā, ap 260. gadu, kādā Lieldienu vēstulē Dionīsijs rakstīja garu pateicību par vietējo kristiešu varonīgajām pūlēm. Daudzi no viņiem zaudēja dzīvību, rūpējoties par citiem.

“Lielākā daļa mūsu brāļu kristiešu parādīja neierobežotu mīlestību un lojalitāti, nekad nesaudzējot sevi un domājot tikai cits par citu. Neskatoties uz briesmām, viņi uzņēmās atbildību par slimajiem, rūpējoties par katru viņu vajadzību un kalpojot viņiem Kristū, un kopā ar viņiem aizgāja no šīs dzīves mierīgi un laimīgi; ja viņus ar šo slimību inficēja citi, viņi pieņēma savu tuvāko slimību un ar prieku panesa viņu sāpes.” (Rodney Stark “The Rise of Christianity” (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1996), 82. lpp.)

Kāds mums šeit ir acīmredzamais vēstījums? Kā iemācīties nomirt sev, lai arī mēs varētu izpaust šo pašu nesavtīgo garu? Tas nav viegli, vai ne? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Veltīgi sātans pūlējās ar varmācību iznīcināt Kristus draudzi. Lielā cīņā, kurā Jēzus mācekļi atdeva dzīvību, neizbeidzās, šiem uzticīgajiem karognesējiem krītot savā postenī. Zaudējumi sniedza uzvaru. Dieva strādniekus nonāvēja, bet Viņa darbs pastāvīgi gāja uz priekšu. Evaņģēlijs izplatījās arvien tālāk un tālāk, un tā piekritēju skaits ik dienas vairojās. Tas iespiedās apgabalos, kas nebija aizsniedzami pat Romas ērglim. Uzrunādams pagānu valdniekus, kas vēlējās pastiprināt vajāšanas, kāds kristietis pārlicinoši sacīja: ‘Jūs varat mūs nokaut, spīdzināt, nolādēt (.). Jūsu netaisnā rīcība tikai pierāda, ka mēs esam nevainīgi (.). Jūsu nežēlība jums neko nedod.’ Ar to aicinājums citiem atzīt viņu pārliecību ieguva tikai vēl lielāku spēku. ‘Jo biežāk jūs mūs nopļauj, jo straujāk aug mūsu skaits; kristiešu asinis ir sēkla.’ (‘Tertulian’s Apology’, 50. paragrāfs)” (E. Vaita “Lielā cīņa” 41., 42. lpp.)

“Daudzus, kas vāji ticībā, lielā apmulsumā novedusi dievišķā tālredzība, kas taisnajiem pieļauj ciest no bezdievīgajiem. Daži pat ir gatavi atnest savu uzticēšanos Dievam, tāpēc ka Viņš visnekrietnāko cilvēku dzīvei ļauj zelt un plaukt, kamēr viņu nežēlīgā vara apbēdina un moka vislabākos un skaidrākos. Tiek jautāts – kā taisnais un žēlsirdīgais Dievs, kas ir bezgalīgs arī spēkā, var pieļaut tādu netaisnību un apspiešanu. Tomēr tas ir jautājums, ar kuru mums nav jānodarbojas. Kungs mums ir devis pietiekamus savas mīlestības pierādījumus, un mums nav ko šaubīties par Viņa laipnību un labvēlību, ja arī nespējam saprast Viņa tālredzīgo rīcību.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 47. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas vērtīgs ir vajāšanās? Kāpēc, jūsuprāt, Dievs reizēm ļauj Saviem ļaudīm ciest?
2. Ja draugs tev uzdotu šo jautājumu, kā tu atbildētu: “Kur ir Dievs manās ciešanās? Ja Viņš mani mīl, kāpēc es pārdzīvoju tik smagu laiku?”
3. Kā jūsu vietējā draudze var kļūt par gādīgu kopieni, lai ietekmētu pasauli? Pārrunājiet praktiskus veidus, kā īstenot šonedēļ apgūto.